

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. D. (1) w okresie od 8 lutego 2013 r. do 30 grudnia 2013 r. w G. uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej za okres od stycznia 2013 r. do grudnia 2013 r. w łącznej wysokości 2.808 zł. Powyższe zobowiązanie wynika z art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20.11.1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Ponadto B. D. (1) miał realną możliwość wypełnienia swojego obowiązku.

Dowód: wniosek o ukaranie k. 1, decyzja podatkowa k. 2-5, informacja o stanie zaległości k. 33, 89.

Oskarżony B. D. (2) nie stawiał się na wezwania Drugiego Urzędu Skarbowego, a z poczynionych ustaleń wynika, że nie przebywa w miejscu swojego zamieszkania. W toku postępowania nie zdołano ustalić jego miejsca pobytu w kraju. Wobec powyższego w dniu 19.02.2015 r. wydano postanowienie o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych.

Dowód: postanowienie Drugiego Urzędu Skarbowego z dnia 19 lutego 2015 r. k. 49

Oskarżony B. D. (1) nie był uprzednio karany sądownie.

Dowód: dane o karalności k.76.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu na podstawie ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego, okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ogranicza się w istocie do dowodów w postaci dokumentów. Dowody te pozwoliły na poczynienie jednoznacznych i nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych w sprawie. W tym miejscu wskazać należy, iż dokumenty te zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie. Ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dotyczące czynu opisanego w akcie oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci decyzji z dnia 18.02.2013 r., informacji o stanie zaległości, wniosku o ukaranie i danych o karalności.

Z wyżej wymienionych dokumentów jednoznacznie wynika, że w stosunku do oskarżonego została wydana decyzja z dnia 18.02.2013 r. w sprawie ustalenia wysokości stawki karty podatkowej. Określa ona, że B. D. (1) winien do 7 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni a za grudzień do 28 grudnia, wpłacać na rachunek urzędu skarbowego miesięczna należność podatkowa w wysokości 234 zł. Informacja o zaległości jednoznacznie pokazuje, iż oskarżony nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku bowiem na konto Drugiego Urzędu Skarbowego w G. nie wpłynęły należne kwoty od B. D. (1).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu czynów.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym zarzucanego mu czynu. Oskarżony B. D. (1) jako osoba dorosła i poczytalna rozumiał znaczenia swojego postępowania i miał

możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu podatku dochodowego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego. Zgodnie z art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20.11.1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne podatnicy płacą podatek dochodowy bez wezwania w terminie do dnia siódmego każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, a za grudzień - w terminie do dnia 28 grudnia roku podatkowego, na rachunek urzędu skarbowego. Oskarżony jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych należnego jw. podatku dochodowego w okresie od 08.02.2013 r. do 30.12.2013 r. na rachunek właściwego urzędu skarbowego, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G..

Zdaniem Sądu zostało spełnione również znamię uporczywego charakteru nie wpłacania w terminie podatku. Uporczywe zachowanie ma charakter powtarzalny i długo się utrzymujący. Ponadto zachowanie takie musi mieć zabarwienie ujemne z powodu złej woli sprawcy np. poprzez świadome niewykonanie obowiązku pomimo istnienia obiektywnej możliwości jej wykonania. Oskarżony jako podatnik jest zobowiązany do zapoznania się z obowiązującymi go przepisami prawa, w tym prawa finansowanego, nadto oskarżony sam zwrócił się do Naczelnika Urzędu Skarbowego o wydanie decyzji celem ustalenia wysokości stawki podatkowej jaka winien był uiścić. Decyzja ta jednoznacznie wskazuje ile oskarżony winny jest zapłacić podatku oraz w jakim terminie, a zatem z pewnością zdawał sobie sprawę z ciążącego na nim obowiązku. Brak jest dowodów na to aby oskarżony podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłaceniu podatku np. rozłożenia na rat bądź odroczenia terminu płatności.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia opisanego powyżej wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 57 § 1 kks Sąd wymierzył oskarżonemu krę grzywny w wysokości 1.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność łagodzącą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony B. D. (1) jest osobą niekaraną.

Natomiast okolicznością obciążającą jest to, że oskarżony aż do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie uregulował zaległości podatkowych związanych w przypisanymi mu czynami opisanymi w akcie oskarżenia.

Sąd zasądził nadto od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 200 zł oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

G., 31.07.2015 r.